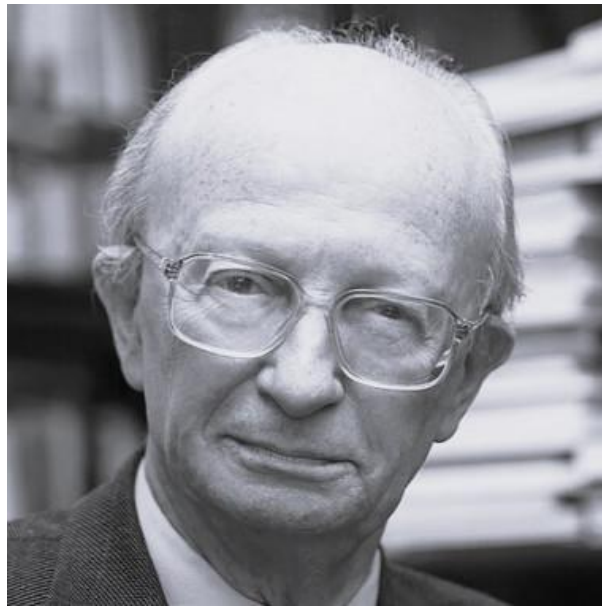

ELHUNYT FÖLDES IMRE

Fotó: Felvégi Andrea

(Budapest, 1934. március 8. – Budapest, 2026. április 26.)

Erkel Ferenc- és Prima díjas zenetörténész, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem nyugalmazott egyetemi tanára, a magyar zenetörténet-oktatás és ismeretterjesztés nagyhatású személyisége.

Édesanyja felsőfokon zongorázott, ami nagy mértékben meghatározta érdeklődését és pályaválasztását. Zongoratanulmányait 1943-ban a Goldmark Zeneiskolában kezdte, 1949 és 1955 között a budapesti Zenei Gimnázium és Zeneművészeti Szakiskola zeneszerzés szakán tanult, majd a Zeneakadémián Viski János növendékeként 1955 és 1960-között elvégezte a zeneszerzés szakot. Nagy hatást gyakorolt rá Bárdos Lajos; diplomamunkáit (kantáta, vonósnyégyes) Farkas Ferenc vezetésével készítette el (1962).

Már tanulói alatt rendszeresen tartott barátainak zenetörténeti, zeneelméleti órákat a lakásán, zenei ismeretterjesztő köröket, tábortokat vezetett Budapesten és Gödöllőn. 1961-től 1966-ig a Bartók Béla Zeneművészeti Szakiskola zenetörténet-, zeneirodalom-, zeneelmélet- és szolfézstanára, 1961 és 2003 között a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Budapesti Tanárképző Intézetének zenetörténet- és szolfézs-zeneelmélet-tanára volt, 1971-től pedig az intézmény egyetemi ágazatán zeneelméletet, szolfézst és zenetörténetet oktatott, 1997-től már mint habilitált egyetemi tanár.

A 60-as, 70'-es években a Magyar Iparművészeti Főiskolán zenetörténetet, zeneelméleti alapismereteket tanított, kórust alapított, de dolgozott az ELTE-n, az Eötvös József Kollégiumban és az Országos Közművelődési

Központ Karnagyai Továbbképzőjén is. Nyugalalmazását követően speciális kollégiumokat tartott, zenei-művészettörténeti tanulmányutakat szervezett és vezetett Itáliába, Németországba, valamint fesztiválokra Ausztriába és Lengyelországba.

Oktatási intézményeken kívül is széles körű zenei ismeretterjesztő tevékenységet végzett Budapesten és vidéken. 1960-tól csaknem hatvan évfolyamon keresztül tartott zenetörténeti, zeneelméleti, művelődéstörténeti előadássorozatot a budapesti TIT József Attila Szabadegyetemen. A Magyar Rádióban 1972 és 1977 között *Magyar zeneművek*, 1976 és 1981 között *Mindenki zeneiskolája*, 1996 és 2001 között *Zenetörténet mindenkinek* címmel tartott előadássorozatokat. A *hét zeneműve* sorozatban 25 előadása hangzott el. Előadásokat, szakmai továbbképzéseket tartott Magyarországon kívül a világ számos helyén. Ismeretterjesztő tevékenysége során különös figyelmet szentelt a 20. századi zenének és a kortárs magyar szerzők munkásságának. Nyilvános beszélgetéseket folytatott magyar zeneszerzőkkel, amelyek jórészt nyomtatásban is megjelentek (*Harmincasok, Metszet*).

Széles körű társadalmi tevékenysége során számos tisztséget betöltött, többek közt volt a TIT Budapesti Ismeretterjesztő Társulat Zenei Szakosztályának elnöke, a FÉSZEK Művészklub alelnöke, majd tiszteletbeli alelnöke, a Zenetanárok Társaságának (ZETA) tiszteletbeli választmányi tagja, a Kodály Zoltán zeneszerzői, zenetudósi, zenekritikusi ösztöndíj bizottságának tagja. Az Ifjú Zenebarátok (Jeunesse Musicales) Magyarországi Szervezete tiszteletbeli tagjának választotta. A Bárdos Lajos Társaság, a Liszt Ferenc Társaság, a Magyar Haydn Társaság, a Magyar Kodály Társaság, a Magyar Újságírók Országos Szövetsége és a Magyar Zenetudományi és Zenekritikai Társaság tagja volt.

Életrajzféle című írásában (Megjelent: Hatvan jeles hetvenes, in: *NAPÚT* évkönyv 2004, 19–20. oldal) így vall magáról: „Szerencsés csillag alatt születtem. A retteneteket elkerülve muzikus lettem. Nem zeneszerző, amiről a diplomám szól. Engem már a zeneakadémiai évek alatt az izgatott, hogy miként lehetne másoknak megmutatni, amit szépek találok... Mindenekelőtt élőlények vagyunk, ezen belül emberek, akik (akarattunktól függetlenül!) más és más kontinensen, országban, más-más nép fiaként, különböző vallást örökölve, eltérő szokású családokba születtünk. Ez egy gúla, amelyen belül bármelyik kisebb vagy nagyobb csoport felsőbbségének hirdetése a másik rovására –

képtelenség. Reménykedem, hogy mind többen és többen ismerik föl: különbözőségeinkre rácsodálkozva kell egymás mellett élnünk.”

Írott és hangzó munkásságát szinte teljes egészében közzétette honlapján, amit így ajánl olvasóinak: *„Olyan mennyiségű olvasnivalót, hallgatnivalót adhatok közre, amit évek, évtizedek óta csak reméltem.”*

Halálának hírére sorra emlékeznek meg róla a magyar klasszikuszene kiválóságai, egykori tanítványai.

Melis László halálára írt nekrológját így kezdi Földes Imre: *„Ha elveszítjük szeretteinket, családtagjainkat, barátainkat, jó ismerőseinket, megrendülünk.”*

Mi is megrendülten állunk most Tanár Úr halálhíre előtt, és tiszta szívből jövő szeretettel emlékezünk rá.

(lfze.hu)

**„FELSOROLHATATLAN, HOGY MI MINDENT KAPTUNK TŐLED”
FÖLDES IMRE HALÁLÁRA**

Földes Imre és Solymosi-Tari Emőke (Pesti Vigadó, 2025)

Drága Tanár Úr! Drága Imre!

Kivételes ajándéknak, igazi áldásnak tekintem, hogy a tanítványod (később a munkatársad és tanárként az utódod) lehettem. Zenetörténet-óráidon az első sorban, középen ültem, hogy minél közelebbről érezhessem azt a kisugárzást, ami áradt Belőled. Lelkesedéssel, sziporkázó előadásoddal teljesen elragadtál

bennünket, és a 120 perces órák végén mosolyogva, új élményekkel telve, felfrissülve, sőt valósággal felvillanyozva álltunk fel. Páratlan adottságod volt, hogy bár már százszor hallottál egy zeneművet, százszor láttál egy festményt, egy szobrot, egy épületet (a zenét mindig a társművészetek fényében tanítottad), és persze ismerted ezek minden részletét és jelentését, mégis újra és újra át tudtad élni a felfedezés örömét, és ezt az örömet nekünk is át tudtad adni. Zseniális színészi adottságaidat is bevetted, mert azt akartad, hogy amit Te szeretsz, azt mi is szeressük, hogy amit Te szépnek találsz, azt mi is szépnek találjuk. Szinte szuggeráltál bennünket, hogy egy-egy különleges fordulaton mi is ámuljunk el, és éljük át ugyanazt a rácsodálkozást, amit Te átéltél. Felsorolhatatlan, hogy mi mindent kaptunk Tőled. A széles körű és jól strukturált ismereteken túl szenvedélyes kíváncsiságot a zene és a társművészetek iránt. Érzékenységet az értékre és a minőségre. Nyitottságot az újra, a szokatlanra. Vágyat a kapcsolatok, a mélyebb összefüggések megtalálására. Alaposságot, igényességet, kitartást a munkában. Öszinteséget, etikus viselkedést az életben.

Minden előadásoddal – persze nemcsak a Zeneakadémián, hanem például a TIT-ben, a Rádióban és általában mindenütt, ahol az emberekhez közelebb akartad vinni a zenét – kimondatlanul is azt hirdetted, hogy az élet gyönyörű, és hogy mindannyian, akik megszülettünk, megfogtuk az Isten lábát, hiszen temérdek csodát ismerhetünk meg. Ott voltál minden fontos koncerten, operaelőadáson, fesztiválon, kiállításon, rengeteget utaztál a világban, élményeidet nagyszerű fotók tízezrein örökítve meg. Az egész életed, minden tevékenységed és megnyilvánulásod olyan érzelmi és szellemi gazdagságról tanúskodott, amely mindannyiunknak példa volt és példa marad. Mindeközben mindig az ember volt számodra a legfontosabb. Hány embernek segítettél nehéz helyzetekben egy-egy jó szóval, tanáccsal, odafigyeléssel! Mennyi művésznek szereztél örömet azzal, hogy a koncertek után odamentél hozzájuk, és részletesen elmondtad, mi tetszett, esetleg min lehetne még javítani! Zenetörténet-óráidon is mindig megragadtad az alkalmat, hogy egy-egy műalkotás apropóján elmondj valami fontosat a nagybetűs Életről, hiszen neveltél is bennünket, nemcsak tanítottál. Korábban többször köszöntöttelek kerek születésnapodon. Utoljára akkor, amikor 90 lettél. Akkor is oldalakon keresztül írtam le és a rektori tanácssteremben hosszan olvastam fel, hogy mennyi mindent köszönhetünk.

Földes Imre a 90. születésnapja tiszteletére rendezett ünnepségen Solymosi-Tari Emőkével a Zeneakadémia rektori tanácstermében (2024. március 12.)

Neked, de teljeskörűen ezt biztosan nem lehet leírni. Idén márciusban, a 92. születésnapodon a kórházban ünnepeltünk Téged. Két napra rá megint bementem Hozzád. Amikor elköszöntünk egymástól, és elindultam, az ajtóból még visszanéztem. Te is figyeltél engem, integettél, mosolyogtál. Őrzöm magamban ezt a szeretetteljes pillantást. Látod, egyvalamit mégsem tanítottál meg: azt, hogy hogyan legyünk mi itt Nélküled. Sokan fogunk odaképzelné a Zeneakadémia tanári páholyának első sorába, ahogyan álladat letámasztva, teljes odaadással figyeled a zenét. Most már az égi muzsikát hallgatod, és finom humoroddal azokkal a nagy szellemekkel társalogsz, akiket Általad ismerhettünk és szerethettünk meg.

Köszönök, köszönünk mindent.

Solymosi-Tari Emőke (lfze.hu)

Elment az utolsó nagy TANÁR, aki a Zeneakadémián tanított. A sors végtelenül kegyes volt hozzám: mikor beléptem az Egyetem kapuján, már nemzedékeket nevelő legendáktól tanulhattam, és még évtizedekig ők maradtak a legendák. Földes Imrével kivételes kapcsolatba kerültem: először a tanárom volt, utána a kollégám, és hamarosan atyai jó barátom lett. Lehetetlen felsorolni, mi mindent kaptam tőle szakmailag és emberileg. Annak a több mint fél évszázadnak, amelyet a Zeneakadémián eddig eltöltöttem, az első évtized után már az volt a legfőbb törekvése, hogy legalább megpróbáljam megközelíteni azt a tanári minőséget, amely diákként nekem jutott, nem kis részben Imre által. Ha ez akár csak részben is sikerült, már nem kell szégyenkezniem.

Drága Imre, Isten Veled!

Tihanyi László (Forrás: Facebook)

Borús szívvel virradt ránk a reggel,
A gyászoló nap fönt ki sem tekint...
A legenda, a lelkesedés, a rajongás Tanára.

A mindent tudás fénye, a még többet úttörője, a tercek kapunyitója, a totemzenék, latin himnuszok szülötte, a kétkedés, keresés, kutatás hegymászója, a miértek, hogyanok homlokráncolója, a harmóniák, dallamok mosolya, a freskók, krémesek szerelmese, ... sorolhatnám tovább, de kevés a szó, a jelző, a XX.-XXI. század zseniális, lenyűgöző személyisége, generációk felnevelője, a Tanítás és a Növendék mindenek előttje ... Felkerült rajongott és csodás zeneszerzői közé. Most már beszélgethet Josquiunnal, Dufay-al, odaülhet Byrd mellé. Isteni társaság.

Tanár Úr, megváltoztattad az életemet, az a kevés, amit tudok, az a tarisznya, az jórészt a Te útravalód.

Legyen odafelé áldott utad, és legyen békességed odafönt a rajongottaiddal szeretettel: *lakatosgyuri* (Forrás: Facebook)

Drága Tanár Úr!

Megrendülten értesültem arról, hogy eltávoztál e világból.

Életemnek hihetetlen szerencséje, hogy főiskolás koromtól máig oly közel lehettem Hozzád. A múlt század hetvenes éveiből számtalan felejthetetlen elemzésed él bennem, mint a karvezető tanoncoknak tartott Psalmus-magyarázatok, vagy a legendás ismeretterjesztői kurzusodon a Téli utazás-analízised.

Jópárunkat öregek otthonába, egyetemi klubokba, de akár szakmunkásképzőkbe is küldtél zenei ismeretterjesztésre, hogy megismerjük és megtanuljuk a zenei ismeretterjesztés csínját-bínját. Ugyanakkor elvittél minket Varsóba, a Varsói Őszre, ami egyszerre sokkoló és felemelő élményeivel és persze a Te magyarázataiddal életre szóló tanulságként szolgált számomra.

Életem egyik legnagyobb megtiszteltetése volt, amikor a hetvenes évek végén, még hallgatóként magad mellé vettél, hogy az akkori Népművelődési Intézet Felsőfokú Tanárképző Tanfolyamán kortárs zenét tanítsak.

Tudásom, zenéről való gondolkodásom meghatározója voltál és maradsz. A közönséggel való párbeszéd fontossága, a zene lényegének, mechanizmusainak megérthető magyarázata Neked köszönhetően magától értetődő kötelesség lett számomra.

Megtisztelő, hogy a hetvenedik születésnap koncertemen velünk voltál, és Tőled szokatlan módon maradéktalan dicséretben részesítetted. Legutóbb éppen egy hete hivatkoztam rád Megérthető zene koncertünkön Stravinsky Zsoltárszimfóniájának elemzésekor.

Búcsúzom az elmúlt jó fél évszázad magyar zenei életének kimagasló személyiségétől, az ámulatba ejtő tudású zenetörténésztől, a generációkat nevelő pedagógustól és – a szó legnemesebb értelmében – az igazi népnevelőtől.

Nyugodj békében!

Hollerung Gábor (Forrás: Facebook)

Földes Imre Simon Izabellával

Drága Tanár Úr!

Ezt a levelet nehéz most megírni, mert már nem vagy közöttünk, hogy elolvasd...

Sosem hittem, hogy az élet a földi léttel ér véget. Ahogyan mi az itt maradottak őrizzük az együtt megélt történéseket és azokat részünkké válva tovább éltetjük az emlékezéssel, talán Ti, akik már egy másik dimenzióba érkeztek, ugyanígy vizitek magatokkal mindazt, amelyet ebben a világban éltetek át. Így kell, hogy legyen egy közös idősík ahol végül mégis mindannyian együtt lehetünk... Itt és ott...

Kisgyerekként 14 évesen kerültem az osztályodba, és nemcsak zenére, de az életre és a szabad gondolkodás művészetére is tanítottál. Egyszerre voltál

szigorú és mégis cinkosa tanítványaidnak. Mindig Kicsi lánynak szólítottál. Sem addig sem azóta nem nevezett engem így senki, és már soha nem is fog...

Annyi emlék köt Hozzád! Soha nem felejttem el, mikor zenetörténet órán, amelyek valójában összművészeti órák voltak, a 38-as teremből egyenesen Firenzébe utaztattál bennünket, úgy, hogy egy tapodtat sem mozdultunk a padokból. Mégis bejártuk a képtárakat, megnéztük a legfontosabb festményeket, szobrokat és épületeket, a dómot sem hagytuk ki. Így mikor a valóságban Firenzében jártam, már mindenütt otthonosan mozogtam.

Emlékszem mikor zeneelmélet órákon egy-egy témát felhozva hatalmas beszélgetéseket folytattunk, és mennyire érdekelt Téged mindannyiunk gondolata...

Én kicsit fiatalabb voltam az évfolyamtársaimnál és mikor betöltöttem a 18.éveimet kihívtál a csoport elé és mint a lovagokat, két vállam érintésével felnőtté, „ütöttél”.

Olyan elképesztő módon állítottad össze a zenetörténet vizsgáinkat, amely életre szóló tudással ajándékozott meg bennünket. Persze jó nehéz volt a felkészülés, szenvedtünk is nagyon, és hatalmasakat hibáztunk az írásbeliken, de ezt is a Te fergeteges humoroddal hidaltad át, azért, hogy később mi is így tegyünk, hiszen a hibázás a tanulás, az élet egyik legfontosabb része.

Versenyt rendeztél a legszarvasabb hibáinkból. Emlékszem, én 3. helyezett lettem, mert Burundi helyett Burgundit írtam. Ajándékot is kaptam, egy általad készített málnaszörpöt, mely a burgundi vörösborral helyettesítette. Így szépen át is kereteződtek a rossz megoldásaink, és elképesztő hangulatot varázsoltál a csoportba...

Szinte minden koncertemen ott voltál akkor és később is. Nélküled elképzelhetetlen volt a Kamara. hu fesztiválunk. Aztán mindig meg is beszéltünk részletesen mindent.

Nem tudom, miért gondolom azt, hogy vannak emberek, akik örökké élnek, és fáj, hogy nem tudtam Tőled elbúcsúzni.

Az vigasztal, hogy Te nem örökké élsz, hanem örökké létezel... Most már minden hangban, minden rád annyira jellemző huncut mosolyban, a tanításomban, és egészen biztos vagyok abban hogy mindig ott leszel a koncertjeinken...

Dénessel együtt végtelen hálával köszönünk mindent, amit Tőled kaptunk!

Simon Izabella (Forrás: Facebook)

Nem tudok nekrológot írni... hogy jövök én ahhoz...?

Most csak bóklászok a billentyűkön, nem találok a megfelelő szavakat...

Aki most elment, oly mértékben nyúlt bele az életembe, annyira kijelölte az utamat, hogy méltatlan lenne hozzá bármilyen – ilyen alkalmakkor szokásos – szófordulat!

Ott, a Semmelweis utcában, a 109 -es teremben feltárult egy világ, amely messze túllépve egy kötelező tárgy – a zenetörténet – befiflázásán, az egész egyetemes művelődéstörténetet ölelte fel a kerti sármány füttyétől Giotto-n, Michelangelon, Bachon, Descartes-on, Mozarton, Thomas Mannon keresztül egészen Messiaen-ig és Boulezig.

A mindig zsúfolt teremben, ahová előadásainak hírére más egyetemek hallgatói is rendszeresen betévedtek, egyszer csak azt vettem észre, hogy primer klarinétosból a ZENÉSZ, vagy még inkább a ZENEPEDAGÓGUSLÉT igénye kezd bennem elhatalmasodni.

Személyiségében volt valami elementáris, ugyanakkor már-már gyermekien határtalan lelkesedés, óráit a folyamatos csúcsra járatott csodálat lengte át az általa megismertetett alkotók iránt!

A szó legnemesebb értelmében vett „népművelő” volt, előadásaiban a lelkesítő tudásvágy felkeltése volt a meghatározó, minden fajta túlzottan akadémikus megközelítés helyett!

Csalhatatlan ösztönrel vágott rendet egyetemes értékek és talmi ócskaságok között,

Nem telik el nap, hogy saját pályámon ne idéződnének fel szófordulatai, gesztusai, csillapíthatatlan energiái és kifogyhatatlan érdeklődése minden új irányzat felé!

Személyes életemben – megbocsájthatatlanul ritka találkozásink mellett is – soha nem feledem kiállítását, amikor a pályámat és iskolámat tönkretévő tehetségtelen kurzuslovag erre okot adott!

Drága Imre! Nehéz batyut tettél a vállamra 1977-ben, de abban a reményben cipelem azóta is hálával, hogy nem sikerült meggörbülöm alatta!

Nyugodj békében!!

Horn András (Forrás: Facebook)

Elment Földes Imre, a legendás Földes Tanár Úr...

Kortalan volt: nemzedékeket tanított fáradhatatlan lelkesedéssel, lendületesen, örökifjan. Azt gondoltuk, mindig itt lesz velünk, és ez így is lesz, csak mostantól az emlékeinkben él tovább.

A Zeneakadémián a zongoristákkal együtt járhattam kreatív szolfézsóráira, amelyeken hagyománybontóan tanította meg nekünk a zene törvényszerűségeit. „Ugye ez milyen zseniális, gyerekek!...” Saját kiállításunkon modelleztük a BAR-formát, haikukat írtunk, minden egyes hangot górcső alá véve elemeztünk 20. századi műveket és sorolhatnám tovább.

Minden újítás iránt roppant fogékony volt. Elsők között vett például CD-lejátszót, rettegve azon, nehogy eltűnjenek valamikor a korongról a hangjelek. Az internetet is ugyanilyen bátorsággal vette birtokba.

Kurzusán tanultam meg, hogyan kell magabiztosan kiállni a hallgatóság elé, hogy a hangversenyeken a zeneszerzőkről és az elhangzó művekről is szó essen.

Egyik írásomat olvasva Ő ajánlott be az „Ezredvég” folyóirathoz, ahol a mai napig megjelenhetnek novelláim. Utolsó levelében ezt írta: „Remek! Mindig elragad a stílusa, a humora. Remélem, rövidesen egy kötetre való írását olvashatom majd – együtt. Csak megérem...

Ölelem

F. I.”

Ez még nem teljesült, de igyekezni fogok, drága Tanár Úr!

Friedler Magdolna (Forrás: Facebook)

1971 őszén ismertem meg, amikor elkezdtem 3 éves tanulmányaimat a Semmelweis utcai Tanárképző fuvola-szakán. Zenetörténetet hallgattam nála. Már előjáróban megemlítette, hogy mivel a zene története hatalmas és nemigen férne bele hat szemeszterbe, ezért – a legnagyobb mestereken túl – engedtessek meg, hogy hadd foglalkozzon olyan dolgokkal, amit ő maga is nagyon szeret. Ez egyben záloga is volt annak, hogy igencsak élvezetesek voltak a zenetörténet-órái. Humorban és szellemességekben sem volt hiány. Emlékszem két operára: a Don Giovanni-ra és a Wozzeck-re, amikről nem egyszerűen csak beszélt, hanem amúgy egy személyben mintegy eljátszotta nekünk az operában lévő helyzeteket (természetesen sűrű zenei példákkal színesítve), így úgy érezhettük, hogy részesei vagyunk a cselekménynek.

Soha nem kért számon lexikális adatokat. Amit mindig elvárt, az a ZENE ismerete volt. Sokszor mondta, hogy járjunk sokat hangversenyre s ha erre épp nincs idő, akkor hallgassunk otthon lemezeket, megismertette magunkat a zenetörténet remekműveivel, természetesen a kortárs művekre is odafigyelve, mert nagyon is illő tisztában lenni azzal, ami a jelenben születik. Volt, hogy párhuzamba állította a zene történetének elején említett madár-hangokat (A zene eredete...) egy 20. századi szerző madárhangokat idéző kompozíciójával. A

vizsgákon is kedves volt, viszont igen szigorú. Aki 4-5 másodpercen belül felismerte a bejátszott zenéket, csakis az kaphatott jelest. Ha egyre hosszabb idők után ismerte csak fel a delikvens az adott zenét (vagy esetleg egyáltalán fel sem ismerte), az bizony csak egyre gyengébb jegyekre számíthatott.

A diploma után két évvel (1976) elkezdünk dolgozni a Rádióban. Akkor a Tanár úr felajánlotta, hogy attól kezdve nyugodtan tegezhetem, hiszen már nem tanár-diák viszonyban állunk, hanem rádiós kollégák lettünk. Emlékszem, mennyire nehezen ment eleinte a „szia Imre”, de aztán hamar természetessé vált. Akkoriban indult a „Mindenki zeneiskolája” c. hamar népszerűvé vált sorozata, amelyben Rubin Márta és Göczey Zsuzsa után én lettem a műsor egyik zenei munkatársa. Ezalatt tanultam meg úgy istenigazából montírozni. Mindig reggel 9 és este 10 között dolgoztunk ketten, a 12-es vagy a 13-as magnóban. Imre mondta, hogy mit vágjak ki, én meg vágtam. Később ő is megtanulta a montírozást, ha épp nem értem rá, ő is tudott helyettem dolgozni. Ezek a műsorok egyébként mindig kvázi élőben lettek rögzítve. Volt, hogy két órát, vagy többet is felvettünk s ebből kellett összehozni – hosszas szerkesztés után – kb. 30-40 percnyi műsort úgy, hogy mintha pont így hangzott volna el. Sokan kérdezték is, hogy ez élő adás-e, mert annyira természetesre sikerültek a végleges változatok.

15 év szünet után, 1996-ban indult a másik, 2002-ig tartó ugyancsak sikeres sorozat, a „Zenetörténet mindenkinek”, mely ugyanúgy készült, mint a Zeneiskola korábban. Nagyon sajnáltuk, hogy vége lett. Itt jegyzem meg, hogy ezek a műsorok egyébként mind visszahallgathatók a foldesimre.hu oldalon.

Egy évvel később még volt egy közös pont az életünkben, amikor a Kolibri Színház bemutatta Mozart Szöktetését báb-opera formájában, ahol maguk a bábművészek (Szívós Károly és Török Ági) énekelték bábozás közben az áriákat, duettek, együtteseket (ami világszerte igen ritka) és én voltam a „zenekar”, ami mindössze egy zongorakivonatból állt. Novák János barátom és egykori igazgatóm (akivel egy év különbséggel ugyanabban a tanintézetben diplomáztunk és mindkettőnket tanított a Tanár úr) Imrét kérte fel szakértőnek, hogy egy külső szakmai fül (és szem) is áldását adja a produkcióna, ami – mint mondta később – nagyon tetszett neki.

Drága Imre, emlékedet nagy becsben és élő emlékekként mindig őrizni fogom.
Egykori tanítványod és munkatársad,

Kecskeméti Gábor (Forrás: Facebook)